

Arrest

nr. 171 773 van 13 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) van 5 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENATE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 mei 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 23 juli 2015. Hij werd op 30 juli 2015 bevolen om het grondgebied te

verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinqies). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 1 oktober 2015 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 oktober 2015 werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies van 30.07.2015) verlengd tot 20 oktober 2015.

Op 5 juli 2016 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Dit is de thans bestreden beslissing.

Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies).

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: H. A.

geboortedatum: 10.10.1968

geboorteplaats: Dar Es Salaam

nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aangetekend werd verstuurd op 03.08.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 18.05.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 23.07.2015.

Betrokkene ontving vervolgens op 03.08.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 30.07.2015) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 01.10.2015. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 30.07.2015) werd verlengd tot 20.10.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft betrokkenes samenwoonst met mevrouw M. S. en haar drie kinderen (allen erkend vluchteling), - volgens de getuigschriften van het CGVS zou betrokkene de biologische vader zijn van haar kinderen -, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kwam naar België pas 5 jaar na mevrouw M. S. en de kinderen. Uit het paspoort en de stempels in het paspoort van betrokkene blijkt dat hij zonder problemen over en weer kan reizen naar zijn land van herkomst. Bijgevolg toont betrokkene niet aan dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die hem zouden verhinderen om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen volgens de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de gemeente Diepenbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tanzania.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aangetekend werd verstuurd op 03.08.2015.

Wat betreft betrokkenes samenwoonst met mevrouw M. S. en haar drie kinderen (allen erkend vluchteling), - volgens de getuigschriften van het CGVS zou betrokkene de biologische vader zijn van haar kinderen -, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kwam naar België pas 5 jaar na mevrouw M. S. en de kinderen. Uit het paspoort en de stempels in het paspoort van betrokkene blijkt dat hij zonder problemen over en weer kan reizen naar zijn land van herkomst. Bijgevolg toont betrokkene niet aan dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die hem zouden verhinderen om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen volgens de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of

privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten voert verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* aan. Zij benadrukt dat *in casu* de bestreden beslissing betekend werd op 5 juli 2016, terwijl de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas werd ingediend bij verzoekschrift van 12 juli 2016, hetzij 7 dagen later. Verwerende partij steunt zich hierbij op “art. 39/57, 1° lid van de vreemdelingenwet” voor wat betreft de beroepstermijnen.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.3. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij ter terechtzitting beweert kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een verwijderingsmaatregel is.

2.4. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij reeds op 1 oktober 2015 het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies van 30.07.2015) werd betekend dat verlengd werd tot 20 oktober 2015. Het bevel van 5 juli 2016 waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoekende partij neergelegde stukken blijkt dat de bestreden bevelen aan verzoekende partij ter kennis werden gebracht op 7 juli 2016. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 12 juli 2016 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.6. Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting werd de laattijdigheid van verzoekers beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ter terechtzitting werd geen overmacht aangetoond.

2.7. De Raad merkt nog op dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld

aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoekende partijen betogen niet dat de beroepstermijn zoals deze *in casu* geldt onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending uitmaakt.

2.8. De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

2.9. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingszaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK